

Debreczeny György

hozasson virágföldet

ez verejtékes feladat uram
virágokat nevelgetni itt
hol még a talaj se olyan
inkább járja körbe a földet
hozasson prima virágföldet
egy-két fuvarra valót
meghálálják ám a növények
ha nem környékezi őket
rugósbicska vagy olló
és ne növesszen tüskéket uram
a végén még magát szúrja meg
s ha trágyázni se rest uram
kószáljon istállók körül
járjon a csorda nyomában
titokban lesse meg a ménest
várja ki míg lesz eléggé érett
kupaccá az amire vár uram
építhet belőle várat is
akkor majd mondhatom: *váruram*
s ha a csoda magára várat is
maga keverje csak az igazit
a művel uram
így lesz a hozam egyre nagyobb
gonddal felnevelt kis virágai
körbeérik majd a földet uram
járja körbe a földet uram
hozzon haza egy marékkal
a legjobb fajtából
meghálálják azok a kis virágok

DEBRECZENY GYÖRGY (1958) költő. Budapesten él, könyvtárosként dolgozik. Legutóbbi kötetei: *lábjegyzet* (Litera-Túra, 2018), *a zengőkővön szirmok zápora* (AJ Téka, 2018).

tegyen muskátlit ablakába

tegyen egy cserép muskátlit
az ablakába jó uram
nem éri majd váratlanul
üvegkár vagy koccanásos
baleset sem haláleset
vagy más váratlan esemény
fő hogy öntözze rendszeresen
jöjjön derűre világháború
maga csak nevelgesse
azt a cserép virágot
s ne legyen halálosan szomorú
hogya kinéz az ablakon
de teheti uram erkélyére is
majd meghálálja a törődést
az a kis virág meglátja
s ha egy-egy eltévedt szilánk
csapódna netán cserepébe
a földjét tisztogassa ki
adja a szívét uram
annak a cserép virágnak
aztán már akár
át is ültethetik
s ha véget ér
szívtelenül az ezredév
azt ölelje meg először
uram
akinek mellkasában
az ön szíve dobog
annak ajándékozza majd
azt a cserép
jóféle muskátlit jó uram

sárga köles

sárga kölesről álmodom
születésem előtt
sárga kölesről álmodik valaki
nem tartok többé
ég és föld egyesülésétől
leülök a folyó partjára
agyagból embert formálok
életre kel és táncra perdül

alkonyatig gyúrtam az agyagot
venyigét mártottam a sárba
és megforgattam a levegőben
csengek-bongok kicsapongok
a sárcseppek szétterültek
legyezőmtől nem válok meg sosem
egy szem őszibarack van nálam
kezemben csengettyűk

mankóval bicegő koldus
alamizsnás tálkámmal
járom az országot
az örök élet barackfájáról
valaki leesett
öszvéremet összehajtom
mintha csak papírból lenne
és most kezemben jádefuvola

lótuszvirág és vízmerítő
egy kosár virágot cipelek
hol férfivá változom
hol női alakot öltök
nagy kedvemet lelem
40 000 lovam táncában
36 000 darabra hasad az ég
fehér oroszlán ül a hegy tetején

északi szélben eszi a sárga kölest